

208

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 października 1976 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polską Rzeczpospolitą Ludową Międzynarodowej konwencji dotyczącej interwencji na morzu pełnym w razie zanieczyszczenia olejami, sporządzonej w Brukseli dnia 29 listopada 1969 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem X ustęp 1 Międzynarodowej konwencji dotyczącej interwencji na morzu pełnym w razie zanieczyszczenia olejami, sporządzonej w Brukseli dnia 29 listopada 1969 r., został złożony Sekretarzowi Generalnemu Międzynarodowej Morskiej Organizacji Doradczej (IMCO) dnia 1 czerwca 1976 r. dokument ratyfikacyjny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do powyższej konwencji.

Wymieniona konwencja weszła w życie w stosunku do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dnia 30 sierpnia 1976 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, iż następujące państwa stały się stronami powyższej konwencji, która weszła w życie w stosunku do tych państw zgodnie z jej artykułem XI ustęp 1 dnia 6 maja 1975 r., podpisując ją bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia albo składając dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia w niżej podanych datach:

Dania	dnia 18 grudnia	1970 r.,
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Pół- nocnej Irlandii	dnia 12 stycznia	1971 r.,
Japonia	dnia 6 kwietnia	1971 r.,
Belgia	dnia 21 października	1971 r.,
Senegal	dnia 27 marca	1972 r.,
Francja	dnia 10 maja	1972 r.,
Norwegia	dnia 12 lipca	1972 r.,
Fidżi	dnia 15 sierpnia	1972 r.,
Liberia	dnia 25 września	1972 r.,
Szwecja	dnia 8 lutego	1973 r.,
Hiszpania	dnia 8 listopada	1973 r.,
Stany Zjednoczone Ameryki	dnia 21 lutego	1974 r.,
Maroko	dnia 11 kwietnia	1974 r.,
Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich . .	dnia 30 grudnia	1974 r.,
Republika Dominikańska	dnia 5 lutego	1975 r.

Ponadto podaje się do wiadomości, iż następujące państwa stały się stronami wyżej wymienionej konwencji, składając swoje dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia w niżej podanych datach:

Syryjska Republika Arabska	dnia 6 lutego	1975 r.,
Monako	dnia 24 lutego	1975 r.,
Nowa Zelandia	dnia 26 marca	1975 r.,
Republika Federalna Niemiec	dnia 7 maja	1975 r.,
Liban	dnia 5 czerwca	1975 r.,
Holandia	dnia 19 września	1975 r.,
Panama	dnia 7 stycznia	1976 r.,
Socjalistyczna Federacyjna Republika Jugosławii . .	dnia 3 lutego	1976 r.,
Meksyk	dnia 8 kwietnia	1976 r.,
Tunezja	dnia 4 maja	1976 r.,
Republika Kuby	dnia 5 maja	1976 r.,
Bahama	dnia 22 lipca	1976 r.

Zgodnie z artykułem XI ustęp 2 Międzynarodowej konwencji dotyczącej interwencji na morzu pełnym w razie zanieczyszczenia olejami, sporządzonej w Brukseli dnia 29 listopada 1969 r., weszła ona w życie w stosunku do wyżej wymienionych państw dziewięćdziesiątego dnia po złożeniu przez nie dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Powyższa konwencja została rozciągnięta na:

Hongkong	dnia 12 listopada	1974 r.,
Porto Rico	dnia 9 września	1975 r.,
Guam	dnia 9 września	1975 r.,
Strefę Kanału Panamskiego	dnia 9 września	1975 r.,
Wyspy Dziewicze	dnia 9 września	1975 r.,
Samoa Amerykańskie . . .	dnia 9 września	1975 r.,
Terytoria powiernicze Wysp Pacyfiku	dnia 9 września	1975 r.,
Antyle Holenderskie . . .	dnia 19 września	1975 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Czyrek

209

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 października 1976 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania zwolnień od pracy.

Na podstawie art. 104 § 3 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania

zwolnień od pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 49, poz. 299 i z 1975 r. Nr 27, poz. 141) wprowadza się następujące zmiany:

1) po § 13 dodaje się § 13a w brzmieniu:

„§ 13a. Zakład pracy jest obowiązany udzielić zwolnienia od pracy pracownikowi powołanemu przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli lub dyrektora okręgowego urzędu kontroli do wykonywania czynności

inspektora-rzeczoznawcy Najwyższej Izby Kontroli lub okręgowego urzędu kontroli w wymiarze nie przekraczającym 27 dni roboczych w roku.”;

- 2) w § 15 ust. 1 wyrazy: „przewidzianych w § 13 ust. 1 pkt 1 i pkt 3 lit. a) oraz w § 14” zastępuje się wyra-

zami: „przewidzianych w § 13 ust. 1 pkt 1 i pkt 3 lit. a), w § 13a oraz w § 14”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

210

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 29 października 1976 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie prowadzenia dzienników na polskich statkach morskich.

Na podstawie art. 51 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 3 rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 18 kwietnia 1963 r. w sprawie prowadzenia dzienników na polskich statkach morskich (Dz. U. z 1963 r. Nr 19, poz. 104, z 1968 r. Nr 39, poz. 280 i z 1973 r. Nr 13, poz. 98) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Na statkach rybackich łowiących na obszarach objętych międzynarodowymi konwencjami o ry-

bołówstwie zamiast dziennika określonego w ust. 1 pkt 1, w ust. 2 i w ust. 3 pkt 1 należy prowadzić dziennik okrętowy według wzoru określonego przez Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej:

J. Olszewski

211

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 8 października 1976 r.

w sprawie personelu lotniczego.

Na podstawie art. 41, art. 42 ust. 1 i 2 i art. 63 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. Ustala się następujące specjalności członków personelu lotniczego:

- 1) personel latający:
 - pilot samolotowy turystyczny,
 - pilot samolotowy zawodowy II klasy,
 - pilot samolotowy zawodowy I klasy,
 - pilot samolotowy liniowy,
 - pilot szybowcowy,
 - pilot balonu wolnego,
 - pilot śmigłowcowy turystyczny,
 - pilot śmigłowcowy zawodowy,
 - pilot śmigłowcowy liniowy,
 - nawigator,
 - mechanik pokładowy,
 - radiooperator pokładowy,
 - skoczek spadochronowy zawodowy,
- 2) inny personel lotniczy:
 - mechanik lotniczy obsługi,
 - mechanik lotniczy napraw,
 - kontroler ruchu lotniczego,
 - dyspozytor lotniczy.

§ 2. 1. Dla każdej specjalności członków personelu lotniczego ustala się odrębną licencję.

2. Licencje wydaje powołany przez Ministra Komunikacji organ nadzoru nad personelem lotniczym, zwany dalej „organem nadzoru”. Licencje wydaje się według wzorów ustalonych przez ten organ.

§ 3. 1. W licencji określa się czynności lotnicze, do których wykonywania ona uprawnia.

2. W licencji pilota mogą być określone dodatkowe uprawnienia do wykonywania następujących czynności lotniczych:

- 1) lotów kontrolowanych z widocznością,
- 2) lotów według przyrządów,
- 3) instruktora II klasy i I klasy,
- 4) pilota doświadczalnego II klasy i I klasy,
- 5) radiotelefonisty pokładowego,
- 6) lotów agrolotniczych.

§ 4. Na wniosek przedsiębiorstwa (zakładu) produkującego lub naprawiającego sprzęt lotniczy organ nadzoru może zezwolić na wykonywanie w tym przedsiębiorstwie (zakładzie) czynności lotniczych przewidzianych w licencji mechanika lotniczego napraw przez pracowników nie mających takich licencji, jeżeli w przedsiębiorstwie (zakładzie) działa odpowiednio zorganizowana i wyposażona w urządzenia kontrola techniczna.

§ 5. 1. Członkowie personelu lotniczego powinni odpowiadać wymaganiom określonym dla wydania licencji i przyznania dodatkowych uprawnień, dotyczącym: